

Tina Kozin

Živa meja

Čas smolarjenja

drevo je že odkazano.
vzameš nož, dleto ter strgač,

in to orodje naj bo vedno sveže
brušeno – kajti gre za ostre in

globoke linije, da se odpre tudi vse
nepoškodovane kanale

v širši okolici ene zareze.
a najprej je treba na grobo

ostrgati vso mrtvo skorjo, odkriti
beljavo. strgaš, kjer je deblo

najbolj toplo. v primeru grč pozabiš
na smeri neba, strgaš stran, ki je

najlepša. ta ostrga mora imeti obliko
črke V. zdaj že lahko zarežeš –

z dletom žlebiš površino, za nož
pa potrebuješ silo: ukrivljeno rezilo

povzroča trenje, a le z njim se da prebiti
čisto do plasti črnjave. pribiješ žebelj

in pristaviš lonček. ta surova smola ti
bo potem služila za zdravilo, mažo ali

gorivo. in seveda so predvsem pomembni
pravi časovni presledki. potem ko smo

zarezali, počakamo, da si drevo opomore,
nato ga spet odpremo. kanale širimo,

lonček pa medtem odmikamo, da
vanj ne zbiramo smeti. smolarimo

na živo, da nas bo drevo lahko prevzelo
tudi s svojo gosto, hladno senco.

Živa meja

noče priljubljene umetne mešanice
gramoza, vode in cementa,

sploh ničesar, kar bi bilo togo
neprepustno in odporno na plamene;

naj ta, ki bi jo brcnil ali drezal
po njej, predvsem izgubi ravnotežje,

in naj se mu koža razpre
kvečjemu v praske. naj bo obroba, ne

le dekoracija, ki sega prek visokega
človeka; trnova, le kjer bodo z njo

rasle divje jablane – naj jo preraščajo
te krošnje, posebej v širino, v njej

pa gnezdiijo kosi, si požvižgavajo
in kljuvajo vsak svoje, vsak dan drugo

jabolko. morala bo biti tudi bujna, da
privabi kakšnega škrlatca – sploh

katerokoli ptico, ki jo odbija skrajno
odprta pokrajina ali tista zaprta

prepletenost gozda; in prepuščati samo
diskretno svetlobo, v kateri je sončenje

na vrtu neopazno. menjala bo barve,
ne bo zimzelena, a naj liste zadrži,

kot vsi gabri, na gostih, zapletenih vejah
tudi pozimi; naj bo tista, ki bo mirno

in po svoje odganjala v obe smeri,
naj bo torej živa

meja, rast prek konca in začetka.

Luščenja

nobene smeri.
nobene

zvezde, da bi se razdalje prelevile
v jasne dimenzije. niti najmanjših

sledi tistih odklonov v barvi,
zaradi katerih je mogoče govoriti,

kako so robovi še enega dneva
začeli temneti, in za obzornico, ki puhti

iz mestnih luči, začutiti ne le brezčasje
živali. ne da se

zanikati, da so drobni vrtinci
premiki, a kar napreduje, je

le drstenje pritlehnih oblakov.
in tole ni hoja. neki človek razpada

v posamične, neizpolnjene gibe. prihaja
in izginja – kot zvoki nezdružljivih

delcev sveta, ki jih megla staplja
v razpuščeno tlenje hrupa

iz ozadja. tam
se luščita še dve telesi, čisto

betonski v svoji vzporednosti: zrak
posvetli, ko zdrsi ob oknih in

nemirne sence povezujejo vse
v njih raztresene vsebine.

Utirjene smeri

nobene sledi.
in kdo bi vedel, kaj prikrivajo
debeli plašči, ki drsijo
tik nad tlemi. vse bolj
medli, vse bolj
prežemajoče se
snežinke. in kot da hlad
ne meče sence
na premike. ne
odločno, zagrizeno
utiranje smeri.
dotikajo se
le s pridušenimi škripi,
v katerih izzvenevajo
njihovi koraki.

Izložba

prostor je preprost,
sorazmerno majhen,
in pomemben je vsak

mimoidoči, vsak je
potencialni kupec; veš, da
imeti okno prodajalne

pomeni najprej lov
za pogledi, prikleniti jih
in fino brusiti, vse

dokler iz njih ne sijejo
le tvoji artikli. v sredini
je vodilni, tam so signali

najmočnejši, toda prav nič
manj pomembni
niso ostali: prazni vogali

ostanejo skriti za njimi – lepo
je, kadar se združijo
in se suhoparni prostor prelevi

v estetsko, vsem prepoznavno
zgodbo; potrebuješ tudi smisel
za dobro razsvetljavo: luči

naj bodo kar se da prilagodljive,
in spremenljive, naj se svetloba razvija
v dramatične efekte, se prelije,

ne v bleščanje, zgolj v všečno,
vizualno kontrastiranje, takšno,
da ne bo osenčena nobena

cena. naj nakazuje proti vhodu,
nedvoumno, in naj bo iz notranjosti
razvidno, da je gibanje, usmerjeno

tja, premik iz teme v hram svetlobe.

Jutra

zemlja ves čas seva,
in tu se os vrtil

v osojni polovici;
za jasnimi nočmi so jutra zdaj

že bolj nepredušna, dimljena
svetloba, brez zareze sence

ali barve, in kar nosi, ni več
obet vremena, le gotovost, da je

tudi, kar se ne spreminja – ta hitrost,
s katero nekaj, vsak trenutek, prši

še drobna kvantna bitja, zmeraj
dlje, ter tako potem razdalje

razsvetljujejo prostore; morda celo prav
zato pogled v njih miruje in ne

vidi v megli sledi oddaljevanja
poletja, zgolj točko prehoda, še eno

preseganje meje, gibanje,
v katerem sta voda in zrak

še vedno spojena. in si želi, da
bi se vendarle gostila, prežela čisto

nežne zračne tokove, se z njimi
preoblikovala v mehko

osenčen kraj – brez rezkih bliskov
sonca, v katerih se ožgana, vlažna trava zasvetlika

kot žlahtna kovina, brez tistega razgaljanja,
ki svet jasno izriše na ozadju neba –

v edino črto horizonta.

Ravnotežje

nogi že lebdita, kar
precej nad tlemi; sediš

sproščeno in brez sedla, gre
za dotik živali; z golenmi,

s stegni se oprimeš drugega
ritma dihanja, in odmaknjeno

planje trupa prehaja v tvoje
telo: tisto temno vijolično

morje, ki med nevihto
iz globine vleče goste bele

pene. (samo instinkt je že,
kako je hrbet, neprekinjeno,

vzravnani.) rahlo pritegneš
križ in vzvaloviš v medenici –

jezdiš. izpod čela zre pogled
ves čas naprej, drugi seka

svet, z obeh strani, v loku,
od strani. pospešuješ. vse,

kar slišiš, a ne moreš opaziti, je
le veter. ta ostrí dražljaje, ki

so sicer zabrisani – in kar je
zadaj, te ne more dohiteti.